

Arrest

**nr. 63 028 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 maart 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN BROECKE, die loco advocaat V. VAN DEN BROECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij dient op 30 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België zou verblijven, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene dient wel reeds een aanvraag artikel 9bis in, doch deze aanvraag werd dateert niet van vóór 18.03.2008 (de datum van het regeerakkoord), maar van 15.05.2008. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Volledigheidshalve dient opgemerkte worden dat betrokkene qua verblijfsduur eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een 'aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer' d.d. 28.09.2009 voor. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Een dergelijke aanvraag heeft immers o.a. als voorwaarde dat de betrokkene werknemer waarvoor een aanvraag wordt ingediend zich nog in het buitenland moet bevinden. Dit is niet geval voor betrokkene. Bovendien kan uit de bijgevoegde aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer niet worden afgeleid hoeveel uur per week hij precies tewerkgesteld zal zijn. Zodoende kan er niet nagegaan worden of het loon aan het wettelijk minimumloon voldoet. Het loon mag immers niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>).

Betrokkene kan zich niet gunstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene legt met betrekking tot zijn duurzame lokale verankering in België verschillende getuigenverklaringen voor. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn, deze elementen doen niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het feit dat er familieleden van betrokkene in België zouden wonen en een legaal verblijf zouden hebben; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een reden tot regularisatie vormt. Bovendien toont betrokkene de verwantschapsbanden niet aan. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap."

Op 2 maart 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de afgevaardigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (1) (2) wordt aan K., A. (...) geboren te (...), op (...) van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 2 april 2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De verzoekende partij heeft geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten belet immers niet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name de bevelen die werden afgegeven op 29 januari 2006 en 7 april 2009. Deze bevelen steunen op de miskenning door de verzoekende partij van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste identiteitsdocumenten. Deze bevelen zijn definitief daar er geen beroep tot nietigverklaring tegen ingesteld werd. Deze bevelen kunnen nog steeds uitgevoerd worden door de verwerende partij. De verzoekende partij zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat de verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319; RvS 19 april 2007, nr. 170.162; RvS 7 februari 2008, nr. 2100 (c)). Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de redelijke termijn. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6 van het van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verzoeker, zoals alle andere personen zonder verblijfsvergunning beschikten exact over een termijn van 3 maand om hun verzoeken voorzien van de nodige bewijsstukken aan de Dienst vreemdelingen-zaken over te maken;

Er mocht dan ook van de Dienst verwacht worden dat ze een beslissing namen binnen een redelijke termijn.

Verzoeker diende zijn gemotiveerd verzoekschrift met al zijn stukken in op 28/10/2009.

Verweerder nam pas een beslissing op 21/02/2011 of 16 maanden na het indienen van het verzoekschrift.

Een van de beginselen van behoorlijk bestuur nl het nemen van een beslissing binnen een redelijke termijn is dan ook duidelijk geschonden.

Verweerder kan niet opwerpen dat de laattijdigheid van de behandeling te wijten was aan het groot aantal regularisatieaanvragen. Verweerder was of diende vooraf op de hoogte te zijn van het groot aantal aanvragen die de instructie voor gevolg zou hebben en diende hiervoor te voorzien in voldoende personeel.

Zij kan zich als instelling vertrouwd met de regularisatieproblematiek niet beroepen op overmacht om haar laattijdige beslissing te verantwoorden.

Het vereiste om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn wordt eveneens voorzien door het EVRM onder art 6 dat eenieder het recht geeft op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

Dat verweerder duidelijk dit art 6 heeft geschonden ,artikel dat rechtstreekse gelding in onze rechtsorde heeft.

Dat doordat er geen beslissing werd genomen binnen een redelijke termijn, verzoeker mocht vermoeden en vermoedde dat zijn aanvraag zou goedgekeurd worden.

Dat door het talmen van verweerder, verzoeker nu reeds 9 jaar ononderbroken in België verblijft (weerom anderhalfjaar langer door toedoen van verweerder) en een verwijdering enorm nadeel aan hem zal berokkenen daar hij in zijn land van herkomst geen enkel band meer heeft, zeker niet na verloop van 9 jaar.

Verweerder heeft dan ook duidelijk een inbreuk gepleegd op de redelijke termijnvereiste en art 6 EVRM waardoor de bestreden beslissing nietig is."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker meent dat het bestuur sneller diende te beslissen, nu hem slechts drie maanden werd gegund om zijn aanvraag in te dienen en er pas na zestien maanden een besluit werd genomen. Daardoor vertoeft hij nu al meer dan negen jaar illegaal op het grondgebied en werd tevens artikel 6 van het EVRM geschonden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de instructie van 19 juli 2009 een gunstmaatregel inhoudt, waardoor o.m. een vreemdeling die zich in de illegaliteit bevindt zoals verzoeker, niet moet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

In het kader van artikel 9bis zoals het staat geschreven in de vreemdelingenwet zou verzoeker nooit een ontvankelijke aanvraag hebben kunnen indienen.

Zijn illegaal verblijf is niet het gevolg van de regelgeving, noch van het optreden van het bestuur, doch van zijn persoonlijke keuze voor illegaal verblijf.

De aanwezigheid van verzoeker blijkt sinds 29 januari 2006, toen hem voor het eerst bevel werd gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Hij diende op 15 mei 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in die op 26 maart 2009 onontvankelijk werd verklaard en op 26 maart 2009 werd hem nogmaals bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 6 is niet van toepassing op bestuurlijke handelingen.

Verzoeker maakt bovendien niet duidelijk op welke wijze hij het ingeroepen artikel geschonden acht.

De redelijke termijn moet worden beoordeeld in de context van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan als zou een beslissingstermijn van zestien maanden onredelijk lang zijn.

Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker de Belgische Staat minstens sinds 29 februari 2006 belast met illegaliteit. Bovendien werd een eerder ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard en weigert hij halsstarrig gevolg te geven aan de ten zijnen opzichte genomen beslissingen.

Verzoeker toont niet aan belang te hebben bij het middel, nu de historiek van zijn verblijf aantoont dat illegaal verblijf kan leiden tot "extra legale " gunstmaatregelen.

Het middel is niet ontvankelijk, minstens ongegrond."

3.1.3. Rekening houdende met het grote aantal aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden ingediend en het feit dat telkens een individueel onderzoek vereist is, kan een behandelingstermijn van nog geen dertien maanden niet als onredelijk lang beschouwd worden. Het feit dat de verzoekende partij lange tijd op illegale wijze in België verblijft en zich intussen heeft kunnen integreren, is uitsluitend aan haar eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking genomen worden (RvS 7 oktober 2003, nr.123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554). Het stond de verzoekende partij vrij te allen tijde het Rijk te verlaten. Bovendien wordt in de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. De verzoekende partij toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Voorts dient erop gewezen te worden dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het eerste middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Dat verzoeker meent dat verweerder ook niet zorgvuldig is geweest.

Dat immers het zorgvuldigheidsbeginsel eist dat er ook een feitenonderzoek gebeurt.

Dat verweerder vermeldt in haar beslissing: "dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België zou verblijven."

Dat verzoeker zich de vraag stelt waarom verweerder bepaalt dat hij "eventueel" 5 jaar ononderbroken in België zou verblijven.

Dat een grondig onderzoek van de stukken zou duidelijk gemaakt hebben dat er wel degelijk sprake is van een ononderbroken verblijf van 5 jaar daar verzoeker onder stuk BI (nummering bij indienen verzoekschrift), nu aangeduid als stuk I) een kopy heeft neergelegd van zijn paspoort waaruit blijkt dat dit in Brussel werd afgeleverd op 10 juli 2002.

Dat dus vaststaat en vaststond dat verzoeker meer dan 5 jaar ononderbroken in België verbleef en niet eventueel

Dat verweerder dus geen volledig onderzoek heeft gedaan van de feiten en derhalve een inbreuk heeft gepleegd op het zorgvuldigheids criterium;

Dat verweerder echter nog andere inbreuken heeft gepleegd op het zorgvuldigheidscriterium, zo heeft verweerder het verder over een mogelijke aanvraag op grond van punt 2.8B, dat echter verzoeker zijn aanvraag hier nooit heeft op gebaseerd en men dan ook met de voorwaarden gesteld onder dit punt geen rekening kan houden.

Dat inderdaad geen arbeidscontract voorligt doch dat in de voorwaarden bepaald onder punt 2.8 a er enkel sprake is van de noodzaak van een arbeidsbelofte en niet van een arbeidscontract.

Dat verzoeker wel degelijk een arbeidsbelofte neerlegde.

Dat het trouwens voor verzoeker niet mogelijk was om aan een vast arbeidscontract te komen aangezien hij geen geldige verblijfsvergunning had en dus ook geen arbeidsvergunning kon krijgen;

Dat verweerder geen bijkomende voorwaarde kan stellen die niet voorzien was onder het punt op basis van hetwelke verzoeker zijn aanvraag indiende.

Dat verweerder ook opwerpt dat het voorgelegde formulier houdende de arbeidsbelofte niet correct is aangezien het een formulier is bedoeld voor de tewerkstelling van een arbeider welke nog in het buitenland verblijft.

Dat dit document inderdaad niet voldoet aan de voorwaarden van een volwaardig arbeidscontract, doch dit ook niet vereist was als voorwaarde voor de lokale verankering te bewijzen, doch dat dit formulier wel degelijk volstond om als bewijs te dienen van een werkbefte, met een arbeidscontract in het vooruitzicht;

Dat dit stuk in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt wel degelijk bewijst dat het contract dat de werkgever zal aanbieden bij een regularisatie wel degelijk een voltijds contract zal zijn met een inkomen boven het vereiste minimum. (stuk 7) Dat immers al deze gegeven op het document voorkomen

Dat trouwens dit document werd aangevraagd via de bevoegde diensten die meldden dat dit document nodig was ipv eigenhandige verklaring.

Verzoeker stelt ook vast dat verweerder de elementen die hij aanhaalde om naast zijn arbeidsbelofte, zijn lokale verankering te bewijzen, niet weerhoudt.

Het is niet opdat verweerder niet voldoet aan de strikte vereiste van de indiening van een eerder verzoek tot rechtmatig verblijf voor 18 maart 2008, dat de elementen die hij wel bewijst, nl zijn lokale verankering, niet in zijn voordeel kunnen weerhouden worden.

Door zijn arbeidsbelofte, door de diverse verklaringen van Belgische ingezetenen betreffende zijn geïntegreerd zijn, voldeed hij wel degelijk aan de derde voorwaarde, zijnde de lokale verankering.

Verzoeker stelt vast dat verweerder de aanwezigheid van familieleden in België niet als bewezen achtte, aangezien alleen identiteitspapieren worden voorgelegd. Uit de identiteitspapieren blijkt wel degelijk dat het gaat om de broers en zusters van verzoeker. Wat kan verzoeker meer neerleggen dan kopieën van de identiteitskaarten van zijn familieleden om hun band tot hem te bewijzen?

Bovendien beweert verweerder dat verzoeker deze familiebanden zou aangehaald hebben als een afzonderlijke voorwaarde tot regularisatie.

Niets is minder waar, de familiebanden werden door verzoeker enkel aangehaald en bewezen om mede de lokale verankering te bewijzen, wat duidelijk blijkt in de nummering van de stukken, waar de identiteitskaarten van broers en zusters vermeld worden onder punt D, zijnde de bewijzen van de lokale verankering (stuk 6), dus niet als een aparte reden om de regularisatie te bekomen."

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker put de onzorgvuldigheid uit de evaluatie van de duur van vijf jaar verblijf.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat de aanwezigheid in het Rijk vaststaat aan de hand van het eerste bevel om het grondgebied te verlaten van 29 januari 2006.

De verklaringen die verzoeker aan zijn dossier voegt doen geen afbreuk aan die objectieve vaststelling.

Bovendien legt het criterium 2. 8A geen langere termijnvoorwaarde op en is het niet in te zien welk bezwaar verzoeker zou kunnen hebben tegen de hypothese van een verblijf van minimum vijf jaar, die in zijn voordeel wordt geopperd, nu op basis van het administratief dossier even goed kan worden besloten tot een verblijf sinds 15 mei 2008, datum van indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Door de aanvraag ten overvloede te beoordelen in het kader van het criterium 2.8B, worden de slaagkansen van verzoeker uitgebreid.

Verzoeker toont niet aan belang te hebben bij het tweede middel.

Het middel is niet ontvankelijk, minstens niet gegrond."

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij toont niet welk belang ze heeft bij de door haar geuite kritiek, nu enerzijds uit de bestreden beslissing niet blijkt dat haar verblijf van minimum vijf jaar in het Rijk in twijfel wordt getrokken, daar het criterium 2.8.A toegepast werd en geconcludeerd werd dat de verzoekende partij geen redelijke poging om haar verblijf te legaliseren voor 18 maart 2008 had ondernomen en anderzijds de verwerende partij in het voordeel van de verzoekende partij onderzocht heeft of de verzoekende partij niet aan andere criteria van de instructies van 19 juli 2009 kon voldoen op basis van de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie.

Het middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

3.3. In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

3.3.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"Dat de instructie inderdaad cumulatieve voorwaarden stelde en naast de ononderbroken verblijfsduur ook de vereiste stelde om voor 18 maart 2008 een poging te hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen en ook eiste dat de vreemdeling bewijzen leverde van zijn lokale verankering in België.

Dat verzoeker erin slaagde om zijn ononderbroken verblijf in België te bewijzen, dat hij er ook in slaagde om zijn lokale verankering te bewijzen doch hij er niet in slaagde om te bewijzen dat hij voor 18/03/2008 reeds een aanvraag voor een wettig verblijf had ingediend.

Dat verzoeker echter wel op 15/05/2008 een verzoek had ingediend op basis van art 9 bis en aldus gepoogd had om een wettig verblijf in België te verkrijgen.(stuk 4)

Dat dit betekent dat indien hij twee maand eerder een verzoek had ingediend hij wel geregulariseerd was en nu door twee maand later zijn eerste verzoek in te dienen, onder voor het overige identiek voorwaarden, niet kan geregulariseerd worden.

Dat dit duidelijk een inbreuk uitmaakt op het redelijkheidsbeginsel.

Dat verzoeker wel zou kunnen aannemen dat zijn regularisatie zou geweigerd zijn indien hij geen enkele poging had ondernomen om voor de instructie getracht te hebben, om een wettig verblijf te verkrijgen maar hij niet kan aanvaarden dat de regularisatie hem geweigerd wordt omdat hij twee maand na de eenzijdig door de administratie bepaalde datum een poging tot geldig verblijf heeft ingediend.

Dat verweerder zelfs deels verantwoordelijk is voor het feit dat verzoeker niet eerder een eerste aanvraag tot regularisatie heeft ingediend. Dat immers voor de instructie definitief werd uitgevaardigd er reeds jaren voordien sprake was van een regularisatie die zou gebeuren op een grote schaal en die meerdere vreemdelingen zou toelaten om zich in België te vestigen, mits het nakomen van een reeks voorwaarden, dat er reeds maanden voor de instructie sprake was van een omzendbrief die er zou komen, een omzendbrief die dan ook door minister Turtelboom was uitgevaardigd en verzoeker aldus wachtte met de indiening van zijn eerste aanvraag om gebruik te kunnen maken van deze lang beloofde regularisatiemaatregelen.

Dat opdat er na verloop van maanden en jaren nog niets terecht kwam van de effectieve beloofde uitgebreide regularisatierichtlijn, verzoeker tenslotte toch een gewoon verzoek op basis van art 9 bis indiende.

Dat indien verweerder van in den beginne duidelijkheid had geschapen, verzoeker veel eerder zijn eerste verzoek had ingediend.

Dat het indienen met twee maanden vertraging aldus grotendeels te wijten is aan verweerder zelf door onduidelijke berichten in de wereld te sturen

Dat verweerder er verder geen rekening mee houdt dat ook de andere cumulatieve voorwaarde nl de lokale verankering vervuld is en dat verzoeker genoegzaam bewijst dat hij hier kennissen heeft, familie heeft, dat hij de taal heeft geleerd en dat hij uitzicht heeft op een arbeidscontract."

3.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker bevestigt dat de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 15 mei 2008, te weten twee maanden na de vooropgestelde referentiedatum van 18 maart 2008.

Hij meent dat het criterium in die omstandigheden niet kan worden toegepast doordat er onduidelijke berichten werden verspreid over de regularisatie.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet duidelijk maakt in welke mate die overweging kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het middel is niet ontvankelijk, minstens niet gegrond."

3.3.3. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet

worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat de verzoekende partij vóór 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf gehad heeft en ook geen geloofwaardige poging hiertoe ondernomen heeft.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

De verzoekende partij heeft zich uitdrukkelijk op criterium 2.8.A. van de instructies van 19 juli 2009 beroept. De verzoekende partij kruiste het criterium *“ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering”* aan. Dit luik van het *“typeformulier regularisatieaanvraag”* stelt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij, naast haar lokale verankering in België, waaronder de gecreëerde sociale banden in België, de kennis van een der landstalen en het beroepsverleden en werkbereidheid in België, een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar in België dient aan te tonen en dit voorafgaand aan de aanvraag, waarbij de verzoekende partij tevens dient aan te tonen voor 18 maart 2008 een wettig verblijf te hebben gehad in België of geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om in België een wettig verblijf tot stand te brengen.

Voorts wordt in de instructies van 19 juli 2009 uitdrukkelijk bepaald:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

De verzoekende partij kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op basis van het criterium 2.8.A van de instructie, waarop zij zich dus zelf beroept, zij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf moest hebben gehad of geloofwaardige pogingen daartoe moest hebben ondernomen. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de verzoekende partij voor 18 maart 2008 geen geloofwaardige poging ondernomen heeft om een wettig verblijf tot stand te brengen. De eerste poging die de verzoekende partij ondernomen heeft was op 15 mei 2008. Deze poging werd bijgevolg gedaan na de vooropgestelde datum van 18 maart 2008, met name de dag dat het regeerakkoord werd gesloten. Dit wordt overigens door de verzoekende partij niet betwist. De verzoekende partij wijst erop dat ze haar eerste poging slechts twee maanden na de vooropgestelde datum van 18 maart 2008 gedaan heeft, waardoor deze dient gelijkgesteld te worden met een geloofwaardige poging zoals vereist in de instructies. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat haar poging van 15 mei 2008 dient gelijkgesteld te worden met een geloofwaardige poging van voor 18 maart 2008, daar de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor het nemen van de bestreden beslissing een zeer duidelijke referentiedatum, met name 18 maart 2008, heeft vooropgesteld. 18 maart 2008 is geen willekeurig gekozen datum, maar de dag waarop het regeerakkoord werd gesloten. Voorts geeft de aangevoerde kritiek te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voorts geeft de verzoekende partij een verantwoording voor het niet ondernemen van een eerdere poging, namelijk waar zij stelt dat zij nooit eerder een procedure gestart heeft dan voor 15 mei 2008 daar ze op instructies van de verwerende partij aan het wachten was, omdat hier al zo lang sprake over was. Het gegeven dat de verzoekende partij er in het verleden voor geopteerd heeft – om welke reden dan ook – om niet te trachten een verblijfsstatuut te verkrijgen is enkel toe te schrijven aan de verzoekende partij zelf en kan niet ten laste gelegd worden van de overheid, die in casu de voorwaarden zoals bepaald in criterium 2.8.A. correct heeft toegepast daar de verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarde waarin gesteld werd dat de aanvrager voor 18 maart 2008 een wettig verblijf moet hebben gehad of dat hij voor 18 maart 2008 een geloofwaardige poging moet hebben ondernomen om een wettig verblijf tot stand te brengen.

Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij voor het indienen van de aanvraag vijf jaar ononderbroken in België verbleven heeft.

De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 ERM.

3.4.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verzoeker had en heeft als ieder ander mens recht op een familiaal en gezinsleven.

Verzoeker verblijft momenteel reeds bijna 9 jaar ononderbroken in België.

Het hoeft dan ook geen betoog dat hij in zijn land van herkomst geen sociaal leven meer heeft en dit ook niet meer zal kunnen opbouwen gelet op zijn jarenlange afwezigheid.

Bovendien wonen al zijn bloedverwanten ook in België, zowel zijn broers als zusters. Verzoeker heeft met zijn thuisland geen enkele band meer behalve dat hij er geboren is. Zowel zijn gezinsleven als zijn sociaal leven spelen zich af in België.

Verweerder heeft door het lange talmen met een beslissing ervoor gezorgd dat de banden met het thuisland nog meer verwaterd zijn en dat verzoeker in België nog meer ingeburgerd is. Verzoeker terugsturen naar Marokko betekent hem terugsturen naar een land waar hij geen enkele binding meer heeft, waar hij geen vrienden heeft, geen familieleden ;kortom niemand. Het terugsturen betekent dat hij terecht komt in een vreemd land waar hij niet kan rekenen op iemand die hem opvangt en onderhoudt in afwachting van een betrekking, terwijl hij hier opvang heeft en vooruitzicht op een onmiddellijk tewerkstelling. Hem terugsturen betekent dat hij zijn sociaal leven hier en zijn gezinsleven moet opgeven. Betrokkene verwijderen van het grondgebied betekent dan ook na 9 jaar verblijf in België een schending van art 8 EVRM."

3.4.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zelf de keuze maakte om illegaal verblijf te houden. Hij maakt niet aannemelijk geen familie of gezinsleven te kunnen heropnemen in het land van herkomst, temeer daar hij illegaal het grondgebied is binnengekomen en derhalve sinds het begin van zijn verblijf het vaststaande risico liep om stande pede te worden gerepatrieerd. Indien verzoeker zich desondanks heeft bevestigd in al dan niet ononderbroken verblijf, is dat zijn persoonlijke keuze waaraan hij zelf de al dan niet ongewenste gevolgen kon koppelen. Van het gastland kan niet worden verwacht de zorgplicht voor de ingezetenen door te drijven tot betuttelend paternalisme. Het vierde middel mist iedere grond."

2.4.3. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). In casu preciseert de verzoekende partij niet met wie zij een gezin zou vormen. De verzoekende partij geeft enkel aan: *"Bovendien wonen al zijn bloedverwanten ook in België, zowel zijn broers als zusters."* De verzoekende partij preciseert niet welke personen haar broer en zussen zijn. Voorts wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat *"Wat betreft het feit dat er familieleden van betrokkene in België zouden wonen en een legaal verblijf zouden hebben; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een reden tot regularisatie vormt. Bovendien toont betrokkene de verwantschapsbanden niet aan. Het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap."* Zelfs in haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na te preciseren wie deze personen zijn en ze brengt

geen bewijs van bloedverwantschapsband aan. Op grond van de bijgebrachte gegevens kan niet opgemaakt worden of deze personen familie zijn van de verzoekende partij. Zelfs indien aangenomen wordt dat het om haar zussen en broers gaat, dan nog toont de verzoekende partij niet met concrete gegevens aan dat er tussen haar en haar broers en zussen een voldoende nauwe feitelijke band bestaat. Bijgevolg is niet bewezen dat de verzoekende partij aldus binnen de toepassing valt van het door artikel 8, eerste lid EVRM beschermde recht op gezinsleven.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privéleven. Om te weten of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Evenmin heeft de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing met de door haar overgemaakte bewijsstukken aangetoond dat haar privéleven geschonden is. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en werk heeft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen

van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoende zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de vriendschapsbanden die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3.5. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

3.5.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De aanvraag van verzoeker werd enkel en alleen geweigerd omwille van het feit dat hij zijn poging om geldig verblijf te krijgen in België had ingediend op 15/15/2008 terwijl de vernietigde instructie stelde dat een dergelijke aanvraag diende ingediend te zijn voor 18/03/2008.

Verzoeker stelt vast dat verweerder met twee maten en twee gewichten beslist en niet steeds in nochtans gelijkaardige gevallen een gelijke beslissing neemt.

Verzoeker legt hierbij de regularisatieaanvraag voor van een Marokkaanse lotgenoot(stuk 8),die evenals hem reeds jaren, ononderbroken in België verbleef en die evenals hem ook een regularisatieaanvraag had ingediend zich ook baserende op 2.8 A(stuk 7),ook deze persoon beschikte enkel over een arbeidsbelofte daar hij als illegaal ook geen arbeidscontract kon krijgen noch had,enkel werd een ander soort document neergelegd om de arbeidsbelofte te bewijzen.

Deze persoon had ook pas op 15/05/2008 een poging ondernomen om geldig verblijf te krijgen in België.(stuk 9)

Groot was dan ook de verwondering van verzoeker om te moeten vaststellen dat deze persoon, niettegenstaande hij ook niet voldeed aan de gestelde cumulatieve voorwaarde van een aanvraag tot geldig verblijf voor 18/03/2008,een totaal andere beslissing ontving dan verweerder.(stuk 10)

Dat aangezien in casu ook bij deze persoon de aanvraag was ingediend op basis van punt 2.8 a en ook bij hem de voorwaarde niet voldaan was van een geldige aanvraag voor 18/03 verzoeker niet begrijpt waarom aan deze persoon wel een geldig verblijf wordt aangeboden op voorwaarde van het verkrijgen van een arbeidsvergunning en aan verzoeker deze kans niet wordt geboden.

Dat verzoeker dan ook vindt dat het gelijkheidsbeginsel hier flagrant met de voeten werd getreden.

Dat indien men hem de kans geboden had, zoals aan de andere persoon, om aan een geldige arbeidsvergunning te geraken, hij zeker aan deze voorwaarde had kunnen voldoen ,daar de door hem opgegeven werkgever nog steeds bereid is hem in dienst te nemen en hiervoor de financiële mogelijkheden heeft, doch hij zulks maar kan doen indien verzoeker beschikte over een beslissing van verweerder zoals deze persoon.

Dat verweerder dus duidelijk het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden Dat hierdoor de beslissing genomen door verweerder wel degelijk nietig is”

3.5.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker de criteria 2.8A en 2.8B verwacht, waardoor het middel onontvankelijk is.”

3.5.3. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. In casu verwijst de verzoekende partij weliswaar naar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin verwezen werd naar criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009, doch werd de betrokken persoon tot verblijf gemachtigd op grond van criterium 2.8.B en onder de voorwaarde dat deze persoon binnen de drie maanden een geldige arbeidskaart B zou voorleggen. Ook in het geval van de verzoekende partij werd onderzocht of zij aan criterium 2.8.B van de instructies van 19 juli 2009 voldeed, maar er werd vastgesteld dat zij hieraan niet voldeed. Criterium 2.8.A en criterium 2.8.B zijn onderscheiden criteria met elk een specifiek toepassingsgebied. Bijgevolg maakt de verzoekende partij een schending van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN